

[Aksel Larsen.]

skattelettelser. Men forholdet er blevet langt mere grelt ved det, man nu har aftalt; dér bliver der meget betydelige skattelettelser for dem, der har over 20 000 kr. i indtægt, og først når man kommer helt op på 70 000 kr., skulle efter beregningerne skattelettelsen forsvinde, det vil sige, så har man over 100 000 kr. i realindtægt.

Jeg kan ikke se den sociale linje i dette, og det bliver så meget desto værre, som man jo også har truffet aftaler om ikke alene, hvor bundgrænsen skal ligge — jeg er meget glad for, at man vil sætte den op til 7 000 kr. — men også hvor overgrænsen for proportionalsskattegrænsen skal ligge, den skal flyttes helt op til 22 000 kr. Det er klart, at det giver en kolossal skattelettelse for indtægterne indtil 18 000-22 000 kr. eller rettere sagt for indtægter mellem 18 000 og 30 000-40 000 kr.; de får den store lettelse. Jeg mener, det er urimeligt, så længe vi har skattefradragetsreglen, at sætte overgrænsen for proportionalsskatten højere op end til de 18 000 kr., hvor den ligger nu. Jeg har intet imod, at man sætter skatteprocenten ned fra 24 til 21, og jeg vil også tilråde, hvis man holder overgrænsen på 18 000 kr., at man så gør progressionen for den derefter følgende skat noget lavere, end den har været hidtil, for der var en noget stejl stigning efter de 18 000 kr. Men jeg er absolut modstander af at sætte overgrænsen for proportionalsskatten op til 22 000 kr. Det er det, der giver den store skævhed i den skatteskala, man opererer med fra forligspartiernes side.

Regeringen regner i øvrigt med, at den vil få et overskud på 500 mill. kr. i indværende finansår, og man har haft en del kvaler med at finde ud af, hvad man skal gøre med det. Så vidt jeg forstår, har regeringen oprindeligt tænkt sig, at disse 500 mill. kr. på en eller anden måde skulle opbevares i statskassen, således at man, hvis man fik noget virkelig nødvendigt at bruge dem til, skulle kunne bruge dem. Nu har venstre og de konservative heroverfor stillet sig på det standpunkt, at beløbet må absolut ikke bruges, der må ikke være overskud i statskassen, alt må bringes ud af verden. Det har regeringen bøjet sig for, og nu er det altså aftalt — jeg ved ikke, om vi får et lovforslag om det, det synes jeg, vi burde

have — at de 500 mill. kr. skal indbetales til nationalbanken og afskrives på den konto, der engang hed reguleringskontoen, som altså er kontoen for Tysklands krigsgæld til Danmark. Jeg er modstander af noget sådant. Jeg finder, at man skal lade tyskerne selv betale deres gæld, den skal danske skatteydere ikke betale. Det er helt galt, at man siden 1945 i det væsentlige har ladet danske skatteydere afbetale 7-8 milliarder på denne konto. Nu resterer der 2 700 mill. kr., og nu vil man bringe det ned med yderligere 500 mill. kr. Når sagen kommer til afgørelse — og jeg håber da regeringen har så meget demokrati i behold, at den vil lade den afgøre her i folketinget — så vil vi stemme imod.

Jeg minder om, at vi jo tidligere har haft skattelove, hvori der stod, at provenuet af disse skattelove skulle bruges til afbetaling på reguleringskontoen, men det var altså i medfør af en lovbestemmelse. Jeg synes, at når det som her drejer sig om 500 mill. kr., som man vil skaffe ind ved en almindelig omsætningsskat, så må det også stå i denne lov, og hvis det ikke kommer til at stå dér, så må man have en særlig lov derom. Jeg finder det i enhver henseende utiladeligt at ordne det ved hjælp af en tekst-anmærkning på finansloven, og jeg tænker, regeringen har gjort visse erfaringer i så henseende. Den havde jo tænkt sig, at den kunne gennemføre visse begrænsninger af vejarbejder ved at nedskære vejfondstillskuddet, og at den kunne gennemføre dem ved hjælp af en anmærkning på finansloven, men det viste sig, at det gik dog ikke.

Et led i forliget er begrænsningerne i byggeriet. Disse begrænsninger, som skal gennemføres med stor voldsomhed, er virkelig egnede til at få én til at tænke over den mangel på visdom, hvormed verden regeres. Jeg står her med en boligministeriel bekendtgørelse af 16. april 1962 — jeg gentager 16. april 1962 — 5 uger efter, at regeringens lovforslag om omsætningsafgift var fremsat for folketinget. Da kom der en bekendtgørelse fra boligministeriet, som hævdede en del restriktioner for byggeriet, gav mere los for byggeriet, og da vi så nåede ind i maj måned, kom regeringen — vistnok på konservativ foranledning — og sagde: vi vil så gerne skære byggeriet ned, det må begrænses på alle mulige leder og